

На мойте вейки плодъ, плодъ не единъ
узре —

доволно слънцето ме гре.

И мойте рожби ги обраха

онезъ на святъ които бяха.

родени само да се радватъ и бержтъ

и да живеятъ отъ трудтъ

роденъ, отгледанъ съ чужда мъка.

Настава есенъ. За разлъка,

разлъка сетня, пер вихренъ горнякъ,

и на живота сетний знакъ —

листа увяхнали размята.

Мъгла се стели надъ полята.

Азъ видяхъ подъ слана какъ лятото
умре . . .

Доволно слънцето ме гре.